

Szállj fel magasra!

Kezdem átérezni azt a nehéz helyzetet, amikor az ember ül egy tollal a kezében és várja, hogy homlokon csókolja a múzsa. Cikáznak a gondolatok (nekem főleg homokról, borókáról, szürkemarhákról és csárdákról) és egyszer csak fellobban az isteni szikra - egyeseknél akár láng is...

Így lehetett ez Petőfivel is, aki valószínűleg nálam többször elmélkedett gulyákról és hatalmas pusztákról. Nem is értettem, mi lehet olyan lebilincselő egy alföldi tájban. Május 22-én, Bugacon aztán megtaláltam a rejtély kulcsát. De hogyan is kerültem Bugacra? Kezdjük a legelején.

Amikor először hallottam a Biológiai Sokféleség Világnapjáról, kicsit kutattam a témában, hogy legyen valami elképzelésem erről a bizonyos „sokféleségről”. Mi is ez valójában? Változatosság az élőlények között, a természetben és a társadalomban egyaránt. Ennek megőrzése és fenntartása létfontosságú, hisz manapság minden csak az utánzásról, a másolásról és a mértéktelen pazarlásról szól. Ha még sokáig szeretnénk izgalmas és sokszínű életet élni, kell egy jó adag optimizmus és kreativitás is. Meg persze világmegmentő kedv...

Az erre az alkalomra kiírt pályázat olyan csatorna volt számomra, amelyen keresztül „megmondhattam az őszintét” bolygónk várható jövőjéről. Innen már ismerős lehet a történet: kiválasztottak! Így vehettem részt a világnap ünnepi eseményein.

A bugaci Karikás csárda, amely – ha nem is volt dőlt kéményű – igazi hangulatteremtő helyszín volt. Dr. Persányi Miklós miniszter beszéde után lovas kocsira pattantunk (micsoda váratlan fordulat!) és kényelmes tempóban átszeltük a végtelen róna – egy kis szeletét. Itt tényleg minden volt: árvalányhaj, nyárfa, szamárlenye, tarka gyíkok, és még sorolhatnám. Kezdték kapiskálni, mire gondolt Petőfi. Az idillikus összképet némiképp rontotta, hogy lovunk, Szellő kissé sok lucernát evett, és ennek kellőképp hangot is adott. Vidám utunk volt...

A Madarak és fák tanösvény felavatása – a jól ismert szalagátvágós ceremónia – után (melyet a miniszter úr hajtott végre), nagy örömmre árnyékban és gyalog haladtunk tovább. És igen, végre megpillantottam azt a rengeteg borókát! (Az ősbörökás a bugaci puszták egyik legfontosabb kincse...) Le is fényképeztem mindem szögéből. Egy rögtönzött – homokba rajzolt ábrákkal illusztrált – előadást is hallhattunk.

A nap egyik csúcspontja számomra mindenképp a szabadban készített és fogyasztott ebéd volt. Gulyásleves, sült csirke, palacsinta... Igazi hazai ízek!

Ezután, a már kissé fáradt diákcsoportot 5-6 fős csoportokra osztották, így szakújságírókkal cserélhettünk eszmét. Vajna Tamás a HVG-től meglepően közvetlen és „laza” volt. Tőle megtudtuk, hogy az újságíró-társadalomnak égető szüksége van a vérfrissítésre. Az egyik fő téma a „hogyan szoktassuk le osztálytársainkat a dohányzásról” névvel fémjelzett misszió volt, de említés esett a sajtó szerepéről a környezetvédelemben is.

Ha belegondolunk, ezt a Föld megóvása dolgot akár úgy is felfoghatjuk, mint egy hollywoodi sikerfilmet. A végén a jó mindig győz. Mert nem a sötétséget kell szidni, gyertyát kell gyújtani.

Pándi Tünde

Szeghalom

Péter András Gimnázium, 10.c

Szeghalom, 2006. május 26.